

РЕШЕНИЕ

№ 329

гр. Кюстендил, 03.10.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – КЮСТЕНДИЛ, III СЪСТАВ, в публично заседание на двадесети септември през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Росица Б. Савова

Членове: Татяна Хр. Костадинова
 Елисавета Г. Деянчева

при участието на секретаря Симона Р. Цикова
като разгледа докладваното от Елисавета Г. Деянчева Въззивно гражданско дело № 20231500500357 по описа за 2023 година

Производството е по реда на Глава Двадесета „Въззивно обжалване“, чл.258 и сл. от Гражданския процесуален кодекс (ГПК) вр. Глава XXV от ГПК – „Бързо производство“ - чл. 310 и сл. от ГПК.

Постъпила е въззивна жалба, депозирана от В. Й. К., ЕГН: *****, с адрес: с. Т., чрез: адв. Й. Т., АК - К., с адрес за връчване: гр. *****, против Решение № 677/07.07.2023 г., постановено по гр.д, №20231520100506/2023 по описа за 2023 г. на Районен съд – Кюстендил (КРС).

Жалбоподателят поддържа, че решението е неправилно, незаконосъобразно, постановено при нарушение на материалния закон, превратно тълкуване на фактите и неспазване на задължителна съдебна практика на ВКС.

По обстоятелствата, при които е проведено съвместно заседание на Настоятелството и Проверителната комисия на Народно читалище "*****", обективирани в изготвения Протокол от 24.01.2023 г, КРС приел, че е предложено, като точка първа от дневния ред, да бъде разгледан изборът на нов председател, като същото е било гласувано с пълно мнозинство и дневният ред е бил одобрен, като след това твърдял, че по т. 1 от дневния ред е гласувано освобождаването на В. К., след което в рамките на същото заседание, но по неясна точка от дневния ред, е гласувано назначаване на нов ***** на читалището. Твърди, че няма как при гласуван и одобрен дневен ред същият да не е спазен и взетите по него решения да са редовни. КРС превратно излагал и тълкувал фактите, като приемал, че на заседанието е прието решение да се освободи В. К., като за мотив приел придобито право на пенсия, което не отговаряло на действителността. Мотивите за освобождаването били за придобито право на пенсия за стаж и възраст, а не просто за право на пенсия.

Право на пенсия се придобивало по много причини и общото посочване "право на пенсия" било неотнормено в случая. Мотивите, с които била уволнена, били посочени изрично, а именно при право на пенсия за осигурителен стаж и възраст, визирани в чл. 68, ал. 1 от КСО и следвало да се установи дали е възникнало това право за В. К., което да обуслови възможността на работодателя да съкрати служителя на основание чл. 328, ал. 1, т. 10 от КТ, като следвало да се съобрази наличието на необходимата възраст и стаж.

Не били обсъдени от КРС и другите посочени мотиви за уволнението ѝ като неизпълнение на служебни задължения и неспазване на работно време, за което нямало никакви индикации, а още по-малко доказателства.

Решението на КРС било постановено при неспазване на съдебната практика на ВКС, като той приравнил чл. 68 ал. 3 от КСО към пенсиите за осигурителен стаж и възраст, който било регламентиран в чл. 68 ал. 1 от КСО и съответно работник или служител не можел да бъде уволнен на основание чл. 328, ал. 1, т. 10 от КТ без да е достигнал освен пенсионна възраст, така и необходимия стаж по чл. 68 или втората хипотеза е намалена пенсия при условията на чл. 68а от КСО - пенсиониране до една година по-рано от възрастта по чл. 68 от КСО – позовава се в т.см. на *Решение № 12 от 04.02.2020 г. по к. гр. д. № 1814/2019 г на ВКС - "При прекратяване на трудово правоотношение по чл. 328, ал. 1, т. 10 следва да са спазени изискванията визирани в нормата, която е приложена с оглед възрастта и осигурителния стаж, като същите следва да се вземат от нормите по чл. 68 и 68а от КТ, а прилагането при наличие на предпоставките на 68, ал. 3 от КСО е незаконосъобразно"*.

При развитите доводи иска да бъде отменено атакуваното Решение № 677/07.07.2023 г., постановено по гр.д. №20231520100506/2023 по описа за 2023 г. на КРС и вместо него да бъде постановено друго, с което бъдат уважени изцяло предявените обективно съединени иски от В. Й. К., ЕГН: *****, с адрес: с. Т. с правно основание чл. 344, ал. 1, т. 1-3, във връзка с чл.225, ал.1 КТ, срещу Народно читалище „****“, с. Т. общ. К..

Претендира и разноси за двете съдебни инстанции.

Не ангажира доказателства и не поддържа доказателствени искания.

В законоустановения срок по чл. 263 от ГПК е постъпил отговор на въззивната жалба от въззиваемата страна Народно читалище „*****“ с. Т., с ЕИК *****, със седалище и адрес на управление с. Т., общ. К., обл. К., чрез пълномощника ѝ адв. М. К., от АК - К., с адрес за връчване: гр. К., ул. „*****“ № *****, в който е застъпено становище, че жалбата е абсолютно неоснователна, а атакуваното решение правилно и законосъобразно, постановено при пълно съответствие с процесуалните правила и материалния закон.

Поддържа се, че с акта си първоинстанционният съд е установил безспорно фактите и обстоятелствата, от които произтичат иските и ги е прецизирал при постановяване на своето решение. Съобразена била и съдебната практика на ВКС. Обсъдени били всички писмени доказателства представени по делото, както и всички наведени твърдения и направени възражения в производството.

В действителност ищцата заемала длъжността ***** на Народно читалище „*****“ - с. Т. по силата на Трудов договор № 1/ от 15.07.2003 г., до датата на прекратяване на трудовото ѝ правоотношение с атакуваната Заповед № 1/01.02.2023 г., а в правото на работодателя било да прекрати трудовото правоотношение на основание чл. 328, ал. 1, т. 10 от КТ - при придобиване право на пенсия за осигурителен стаж и

възраст, от което той се възползвал.

Не отговаряло на истината твърдението в исковата молба, че към датата на прекратяване на трудовото правоотношение - 01.02.2023 г., ищцата не е придобила правото на пенсия. Напротив, тя е придобила това право на 19.09.2022 г. и не само го е придобила, но го и реализирала. Имала отпусната лична пенсия за осигурителен стаж и възраст на основание чл. 68, ал. 3 от КСО - безсрочна, като началната дата на пенсията била 19.09.2022 г., а размерът на пенсията за м. януари 2023 г. била в размер на 396.95 лв.1 видно от Удостоверение изх. № 1029-09- 142/30.01.2023 г. издадено от НОИ, ТИ - К., по искане на ответника в настоящето производство.

Споделят се изводите на първоинстанционния съд, че разпоредбата на чл. 328, ал. 1, т. 10 от КТ регламентирала субективно преобразуващо право на работодателя. В рамките на тази разпоредба се предвиждало, че работодателят може да прекрати трудовия договор, като отправи едностранно предизвестие в сроковете по чл. 326, ал. 2 от КТ, когато работникът или служителят придобил право на пенсия за осигурителен стаж и възраст. Това основание за прекратяване на трудовото правоотношение изисквало за своето приложение кумулативно наличие на две предпоставки - работникът или служителят да е натрупал определен осигурителен стаж, както и да е навършил определена възраст. Основанието по чл. 328, ал. 1, т. 10 от КТ било тясно свързано с разпоредбите на чл. 68 и чл. 68а от КСО. В рамките на чл. 68 и чл. 68а от КСО законодателят регламентирал пенсиите за осигурителен стаж и възраст, уреждащи няколко вида пенсии за осигурителен стаж и възраст, които се различавали по изискуемата възраст или количеството необходим стаж. Основната пенсия за осигурителен стаж и възраст е регламентирана в чл. 68, ал. 1 и ал. 2 от КСО, а в чл. 68, ал. 3 от КСО е регламентирана пенсията за осигурителен стаж и възраст при по-висока навършена възраст и недостатъчен стаж. В рамките на ал. 3 на чл. 68 от КСО се изисквало като условие работникът или служителят да притежава най-малко петнадесет 5 години действителен осигурителен стаж. В рамките на основанието за прекратяване на трудовото правоотношение, регламентирано в чл. 328, ал. 1, т. 10 от КТ, работникът или служителят е придобил съответната необходима възраст и осигурителен стаж, за да упражни своето право на пенсия.

В настоящия случай, от писмените доказателства по делото /Удостоверение с изх. № 1029-09-142 от 30.01.2023 г. издадено от ТП на НОИ - гр. К./, се установявало, че ищцата е придобила и е реализирала правото си на пенсия за осигурителен стаж и възраст. Обстоятелството, че получаваната от нея пенсия е на основание чл. 68, ал. 3 от КСО, което изисква по-малък размер на придобит осигурителен стаж и по-висока навършена възраст, не променяло същността на пенсията като такава за осигурителен стаж и възраст, която при наличие на законовите предпоставки, се отпускала на придобилия я работник или служител безсрочно. От писмените доказателства по делото било видно също, че началната дата на получаваната от ищцата пенсия за осигурителен стаж и възраст е 19.09.2022 г. която дата предхождала датата на издаване на заповедта за прекратяване на трудовото правоотношение на ищцата с ответника. В това отношение работодателят подходил правилно, тъй като било необходимо предизвестие за прекратяване на трудовото правоотношение да бъде отправено до работника или служителя, след като същият вече е придобил право на пенсия, а не да го предхожда.

Тези изводи били в пълен синхрон с константната съдебна практика.

Несъстоятелни били доводите, наведени във въззивната жалба, че ищцата е придобила пенсия в намален размер при условията на чл. 68а от КТ. Не били

представени никакви доказателства в подкрепа на тези твърдения, независимо от разпределена ѝ доказателствената тежест с доклада на съда (неоспорен от ищцата), а именно, че искът по чл. 344. ал. 1, т. 3 от КТ е осъдителен, поради което доказването му е възложено на ищеца по отношение на всички елементи от фактическия му състав: незаконно уволнение, оставане без работа, вреда /пропусната полза/ и причинна връзка между тях.

От друга страна във своето решение първоинстанционният съд обсъдил и обстоятелствата относно провеждането на процедурата по издаване на оспорваната заповед, като счел, че са спазени всички процесуални правила - решението за освобождаване на ищцата, взето на извънредно заседание на 24.01.2023 г. на Настоятелството на Народно читалище „***** *****“, с. Т., е взето при спазване на нормативната уредба и по-специално Законът за народните читалища, както и Уставът на Народно читалище „***** *****“. Съгласно чл. 20, ал. 2, т. 5 от Устава на Народно читалище „***** *****“, Настоятелството притежавало компетентност да назначава секретаря на читалището и утвърждава длъжностната му характеристика. Съгласно чл. 20, ал. 3 от Устава на Народно читалище „***** *****“, Настоятелството вземало решение с мнозинство повече от половината от членовете си. Следователно, съдът правилно приел, че решението за прекратяване на трудовото правоотношение на ищцата е взето при спазване правилата за мнозинство, тъй като от писменото доказателство по делото - Протокол № 2 от 24.01.2023 г., било видно, че решението е взето с четири гласа „за“, нула гласа „против“ и нула гласа „въздържал се“.

Споделя се изцяло изводът на съда, че и в този аспект работодателят и ответник в настоящото производство е действал законосъобразно.

На тази база се иска потвърждаване на постановения първоинстанционен съдебен акт като правилен и законосъобразен.

Не се ангажират доказателства и не се поддържат доказателствени искания.

В съдебно заседание въззивната жалба и отговорът към нея, се поддържат.

Съдът като съобрази доводите във въззивната жалба, както и събраните доказателства по делото, поотделно и в тяхната съвкупност, съгласно правилата на чл. 235, ал. 2 ГПК, намира за установено от фактическа и правна страна следното:

При извършената служебна проверка настоящият въззивен съдебен състав намира, че първоинстанционното решение е **валидно**. Постановено е от надлежен съдебен орган, функциониращ в надлежен състав в пределите на правораздавателната власт на съда, изготвено е в писмена форма и е подписано от състава, който го е постановил.

Решението, с оглед пределите на атакуване очертани с въззивната жалба е и **допустимо**, тъй като първоинстанционният съд е разгледал допустими искове, предявени от надлежно легитимиран правен субект, разполагащ с право на иск, надлежно упражнено чрез депозирана редовна искова молба.

При извършване на въззивния контрол за законосъобразност и правилност върху първоинстанционното решение, в рамките, поставени от въззивната жалба, настоящият съдебен състав, след преценка на събраните доказателства, *намира следното:*

В хода на първоинстанционното производство е постановено съдебно решение, с което са били отхвърлени исковете на В. Й. К., ЕГН: *****, с адрес: с. Т., против Народно читалище „***** *****“, с. Т., общ. К., ЕИК: *****, с адрес: с. Т., п. к. 2538, представлявано от неговия председател И.Д.К., за отмяна на Заповед №

1/01.02.2023 г. за прекратяване на трудов договор, с която на основание чл. 328, ал. 1, т. 10 от КТ е прекратено трудовото правоотношение между страните, както и на основание чл. 344, ал. 1, т. 2 от КТ за възстановяване ищцата на заеманата преди уволнението длъжност „*****“, и на основание чл. 344, ал. 1, т. 3, във вр. с чл. 225, ал. 1 от КТ за осъждане ответника да ѝ заплати парична сума, представляваща обезщетение за претърпените имуществени вреди за оставането ѝ без работа за периода от 01.02.2023 г. до възстановяването ѝ на работното място, ведно със законната лихва от 07.03.2023 г. до окончателното изплащане, като неоснователни и недоказани.

В тежест на ищцата са възложени и разноските на ответника в размер на 780 лв.

За да постанови акта си сезираният съд е приел фактическата обстановка в мотивите на решението си, която този съдебен състав намира за пълна, правилна и кореспондираща с доказателствения материал.

Действително от фактическа страна по делото е било установено, че със Заповед № 1/01.02.2023 г. на председателя на Народно читалище „*****“, с. Т. – И.К., е прекратено трудовото правоотношение с ищцата, която заемала длъжност „*****“ на Народно читалище „*****“, с. Т. Посочено в заповедта е основаниято чл. 328, ал. 1, т. 10 от КТ – поради пенсиониране – отпусната пенсия за осигурителен стаж и възраст, считано от 19.09.2022 г.

Не е спорно и се установява от приложеното платежно нареждане от „*****“ АД – К. от 01.02.2023 г., че работодателят е изплатил на ищцата сумата от 7 266,43 лв., представляваща: обезщетение на основание чл. 222, ал. 3 от КТ в размер на брутното трудово възнаграждение за период от шест месеца, както и обезщетение на основание чл. 224, ал. 1 от КТ за неизползвания от ищцата платен годишен отпуск.

С покана на Читалищното настоятелство на Народно читалище „*****“, с. Т. е обявено извънредно заседание на 12.01.2023 г. от 13,30 ч., с дневен ред обсъждане и одобрение за свикване на извънредно събрание, на място, дата и час с изготвяне на дневен ред.

Според данните в Протокол № 1/12.01.2023 г. на 12.01.2023 г. от 13,30 ч., в компютърната зала на Народно читалище „*****“, с. Т. е проведено извънредно заседание, чийто дневен включва обсъждане и одобрение за свикване на извънредно заседание, на място, дата и час с изготвяне на дневен ред. На заседанието са присъствали членовете И.Д.К. (****), Д.Й.Т. (****), Д.Г.П.М. (****). Не са присъствали М.М.Н. (****) – поради здравословни проблеми, изискващи престой в болница, както и ищцата В. Й. К. (****) – съгласно протокола ищцата отказала да подпише поканата за извънредното заседание по причина, че била в болничен. На извънредното заседание е взето решение и е насрочена дата за извънредно заседание, което да се проведе на 24.01.2023 г. от 13:30 ч. в сградата на Народно читалище „*****“. Изготвен е дневен ред за предстоящото на 24.01.2023 г. извънредно заседание, включващ като една от точките избор на секретар на Народно читалище „*****“, с. Т. Изготвена е Покана за провеждане на събрание на Настоятелството на Народно читалище „*****“, с. Т., на дата 24.01.2023 г. от 13,30 ч., съгласно която всички членове на настоятелството, а именно – В. К. – ищцата в настоящото производство, М.Н., Д.Т. и Д.П.М., са били уведомени за датата, часа, мястото на провеждане, както и за дневния ред на събраниято.

Установява се от записите в Протокол № 2 от 24.01.2023 г., на 24.01.2023 г. в сградата на Народно читалище „***** - *****“, с. Т., е било проведено съвместно

заседание на Настоятелството и Проверителната комисия на Народно читалище „***** - *****“. На проведеното заседание са присъствали членовете на Читалищното настоятелство, а именно: И.К. (*****), Д.Т. (****), М.Н. (****) – М.Н. е присъствала чрез обществена онлайн връзка, поради болничен престой, и Д.П.[1]М. (****). Съставът на Проверителната комисия също е присъствал от заседанието, видно от същия Протокол № 2 от 24.01.2023 г. – И.В., Ю.С. и А.Б.. Своето присъствие членовете на Настоятелството и тези на Проверителната комисия са удостоверили с подписи в протокола от проведеното заседание на 24.01.2023 г. Не се установява обаче В. К., която е член на Настоятелството на Народно читалище „***** - *****“, да е присъствала на проведеното заседание. Председателят на Настоятелството на Народно читалище „***** - *****“ е предложил като точка първа от дневния ред на проведеното заседание да бъде разгледан изборът на нов ***** на Народно читалище „***** - *****“ като предложеният дневен ред е приет от Настоятелството с четири гласа „за“, нула гласа „против“ и нула гласа „въздържал се“. В рамките на проведени разисквания по точка първа от дневния ред на заседанието е предложено освобождаването на В. К. от длъжността „*****“ на Народно читалище „***** - *****“. Това предложение е подложено на явно гласуване, в рамките на което резултатът е бил четири гласа „за“, нула гласа „против“ и нула гласа „въздържал се“. В резултат на гласуването, е взето решение и е освободена В. К. от длъжността „*****“ на Народно читалище „***** - *****“, считано от датата на взимане на решението. Като мотиви за така взетото решение е отразено придобито право на пенсия, неизпълнение на трудовите задължения, редовно неявяване на работа без основание, неосъществяване комуникация между секретаря на Читалището и ръководните му органи, неподаване на информация към Настоятелството и Проверителната комисия за извършените разходи от Читалището, необсъждане и гласуване решения за провеждане на мероприятия. В рамките на същото заседание от 24.01.2023 г. е било представено предложение за назначаване на нов ***** на Народно читалище „***** - *****“ като е предложено лицето А.Г. и след проведени разисквания, чрез явно гласуване на членовете на Настоятелството, с четири гласа „за“, нула гласа „против“ и нула гласа „въздържал се“, е решено лицето А.Г. да бъде назначена на длъжността „*****“ на Народно читалище „***** – *****“.

Установено е още, че В. К. получава лична пенсия за осигурителен стаж и възраст на основание чл. 68, ал. 3 от КСО, която пенсия е безсрочна и за месец януари 2023 г. е в размер на 396,95 лв. Началната дата на пенсията е 19.09.2022 г. – видно от Писмо с изх. № 1029-09-142#1 от 31.01.2023 г., както и Удостоверение с изх. № 1029-09-142 от 30.01.2023 г.

Пред въззивната инстанция не са ангажирани допълнителни доказателства.

При тези установени обстоятелства се налагат следните правни изводи:

Предявени са обективно кумулативно съединени иски с правно основание чл. 344, ал. 1, т. 1 Кодекса на труда (КТ) - за признаване на уволнението за незаконно; с правно основание чл. 344, ал. 1, т. 2 КТ за възстановяване на ищеца на заеманата преди уволнението длъжност; с правно основание чл. 344, ал. 1, т. 3, вр. с чл. 225, ал. 1 КТ - за заплащане на обезщетение за оставането без работа поради незаконното уволнение.

Така предявените иски правилно са разгледани по реда на Глава XXV от ГПК – „Бързо производство“, чл. 310 и сл. от ГПК – *арг. от разп. на чл. 310, ал. 2 от ГПК*.

Искът е насочен против пасивно легитимирана страна, съгласно задължителните

указания по прилагането на закона в ТР № 1/2010 г., ОСГК.

По иска с правно основание чл.344, ал.1, т.1 от КТ.

Като основание за прекратяване на правоотношението в случая е посочена нормата на чл.328, ал. 1, т. 10 от КТ – поради пенсиониране – отпусната пенсия за осигурителен стаж и възраст, считано от 19.09.2022 г. Това основание е обективно и се прилага при придобито от работника или служителя право на пенсия в някоя от хипотезите на чл. 68 от КСО, но не и по чл. 68а от КСО. За приложението му е достатъчно да се установи, че към датата на прекратяване на договора, евентуално връчване на предизвестие, ищцата е имала право на пенсия по чл. 68, ал. 1, ал. 2 или по ал. 3 от КСО. За законността на уволнението в тази хипотеза не е необходимо тя да го е упражнила, нито да е заявила желание за това. Или, правото на работодателя да прекрати трудовия договор при наличието на определеното в чл. 328, ал. 1, т. 10 от Кодекс на труда основание – придобиване право на пенсия за осигурителен стаж и възраст, е предпоставено от кумулативното наличие на предпоставките на чл. 68 от КСО в някоя от трите си хипотези. Нормата предвижда, че право на пенсия за осигурителен стаж и възраст се придобива при навършване на 60-годишна възраст от жените и 63-годишна възраст от мъжете и осигурителен стаж 34 години за жените и 37 години за мъжете. От 31 декември 2011 г. осигурителният стаж по чл.68 ал. 1 се увеличава от първия ден на всяка следваща календарна година с 4 месеца за жените и мъжете до достигане на 37 години за жените и 40 години за мъжете (това се регламентира в ал. 2 на чл. 68 от Кодекс за Социалното Осигуряване). Другата регламентирана съществена промяна влиза в сила от 31 декември 2020 г. и касае увеличение на възрастта от първия ден на всяка следваща календарна година с 6 месеца за жените и мъжете до достигане на 63-годишна възраст за жените и 65-годишна възраст за мъжете. По ал. 3 на чл. 68 от КСО право на пенсия за осигурителен стаж и възраст се придобива в случаите при недостиг на действителен осигурителен стаж, като съществено е достигнатата възраст да е 65 години и 10 месеца за жените към 31.12.2016 г., като всяка година възрастта се увеличава с два месеца до достигане на максималната от 67 г. и при минимум 15 години трудов стаж.

Така право на пенсия през 2022 г. за жените се придобива при навършване на възраст 66 години и 10 месеца и най-малко 15 години действителен осигурителен стаж.

В случая въззивницата е придобила право на пенсия, от което дори се е възползвала, в хипотезата на чл. 68, ал. 3 от КСО, която пенсия е безсрочна и за месец януари 2023 г. е в размер на 396,95 лв., а началната дата ѝ дата е 19.09.2022 г. според данните в Писмо с изх. № 1029-09-142#1 от 31.01.2023 г., както и Удостоверение с изх. № 1029-09-142 от 30.01.2023 г.

За съда не съществува съмнение, че към 19.09.2022 г. ищцата е имала навършени 66 години, 10 месеца, като не е било спорно, че трудовият ѝ стаж към този момент е не по-малко от 15 г., респ. към този момент, а и към датата на уволнението – 01.02.2023 г., е отговаряла на условията за придобиване на право на пенсия за осигурителен стаж и възраст в хипотезата на чл. 68, ал. 3 от КСО.

Поради това със Заповед № 1/01.02.2023 г. на председателя на Народно читалище „*****“, с. Т. – И.К., е прекратено трудовото правоотношение с ищцата, считано от 01.02.2023 г., доколкото фактическият състав на чл. 328, ал. 1, т. 10 от КТ е бил довършен, при приложението на разпоредбата на чл. 68, ал. 3 от КСО, респ. ищцата е навършила както предвидената в закона пенсионна възраст, така и е притежавала предвидения в закона осигурителен стаж.

Наред с изложеното следва да се акцентира и върху факта, че самата ищцата е подала заявление за пенсиониране, с което е признала, че отговаря на условията за пенсиониране по чл. 68, ал. 3 от КСО, по отношение на които е относимо именно упражненото от работодателя основание за уволнение по чл. 328, ал. 1, т. 10 от КТ. В този смисъл се съдържат и нейни изявления в молбата ѝ с вх. 1/23.01.2023 г. – на л. 24 от делото. Това извънсъдебно признание се подкрепя и от данните във вече цитираното Удостоверение № 1029-09-142/30.01.2023 г., издадено от ТП на НОИ гр. К., неоспорено от страните, тя получава пенсия за осигурителен стаж и възраст на основание чл. 68, ал. 3 от КСО от 19.09.2022 г.

Не се споделя и поддържаното с жалбата възражение, че КРС неправилно приравнил чл. 68 ал. 3 от КСО към пенсиите за осигурителен стаж и възраст по чл. 68 ал. 1 от КСО. В съдебната практика е застъпено становището, че при прекратяване на трудовото правоотношение на осн. чл. 328, ал. 1, т. 10 от КТ, изискването за придобиване на право на пенсия за осигурителен стаж и възраст, може да се съобрази както с общата разпоредба на чл. 68, ал. 2 от КСО, така и със специалната норма на чл. 68, ал. 3 от КСО (нов - ДВ, бр. 61 от 2015 г., в сила от 01.01.2016 г.), като право на работодателя е да прецени, коя от двете норми да приложи. Това негово право не подлежи на съдебен контрол. Извън обсега за проверката на съда за законосъобразността на уволнението са обстоятелствата дали е възникнало право на пенсия по общата или специалната разпоредба на КСО - така напр. Решение № 22/23.02.2010 г. по гр. д. № 3810/2008 г., III г. о., Решение № 43/22.07.2019 г. на ВКС по гр. д. № 2035/2018 г., III г. о., Решение № 26/13.03.2019 г. на ВКС по гр. д. № 234/2018 г., III г. о., Решение № 220/16.01.2019 г. на ВКС по гр. д. № 313/2018 г., III г. о., Решение № 4/09.07.2018 г. на ВКС по гр. д. № 665/2017 г., IV г. о., както и цитираното от самия жалбоподател Решение № 12 от 04.02.2020 г. по к. гр. д. № 1814/2019 г на ВКС. Именно в него се сочи, че „...придобиването на правото на пенсия е уредено в разпоредбата на чл. 68 КСО, където са уредени две хипотези. Едната е съгласно ал. 1-3 на тази норма и предвижда правото на пълна пенсия при достигане на определена възраст и осигурителен стаж. Втората хипотеза е намалена пенсия при условията на чл. 68а КСО - пенсиониране до една година по-рано от възрастта по чл.68 КСО. При прекратяване на трудовото правоотношение чл. 328, ал. 1, т. 10 КТ право на работодателя е да прецени изискването за придобиване право на пенсия за осигурителен стаж и възраст с коя норма да съобрази. Това негово право не подлежи на съдебен контрол. На такъв подлежи единствено фактът дали са спазени изискванията, визирани в нормата, която е приложена с оглед възрастта и осигурителния стаж....“.

И доколкото по делото е било установено, че както възрастта, така и стажът на ищцата към дата на уволнението предполагат приложението на чл. 68, ал. 3 от КСО, то работодателят законосъобразно е упражнил правото си да прекрати трудовия договор на основание чл. 328, ал. 1, т. 10 от КТ.

Освен това, постановявайки акта си първостепенният съд правилно е приел, че процедурата по издаване на оспорваната заповед е спазена, като решението за освобождаване на ищцата е взето на извънредно заседание на 24.01.2023 г. на Настоятелството на Народно читалище „*****“, при спазване на Закона за народните читалища, както и Уставът на Народно читалище „*****“. Действително съгласно чл. 20, ал. 2, т. 5 от Устава на Народно читалище „*****“, Настоятелството притежавало компетентност да назначава секретаря на читалището и утвърждава длъжностната му характеристика. Съгласно чл. 20, ал. 3 от

Устава на Народно читалище „*****“*, Настоятелството взема решение с мнозинство повече от половината от членовете си. Решението в случая за прекратяване на трудовото правоотношение на ищцата е взето при спазване правилата за мнозинство, тъй като от записите в Протокол № 2 от 24.01.2023 г. е видно, че решението е взето с 4 гласа „за“, 0 гласа „против“ и 0 гласа „въздържал се“.

По исковете по чл. 344, ал. 1, т. 2 и т. 3 КТ:

Основателността на иска по чл. 344, ал. 1, т. 1 от КТ - за признаване незаконността на уволнението, предполага и разглеждането акцесорните искове с правно основание чл. 344, ал. 1, т. 2 и т. 3 от КТ. Доколкото тук съдът прие, че главният иск е неоснователен, предявеният от ищеца иск за възстановяването му на заеманата преди уволнението длъжност, както и искът за заплащане на обезщетение от работодателя за времето, през което е останал без работа поради това уволнение, но за не повече от 6 месеца, също се явяват неоснователни и следва да бъдат оставени без уважение.

При изложените доводи исковата претенция се възприема изцяло за неоснователна, а т.к. първостепенният съд е достигнал до същите изводи атакуваното решение ще бъде потвърдено изцяло.

По разноските пред въззивната инстанция:

Отговорността на страните за разноси е обусловена от изхода на спора и се разпределя съобразно правилата на чл. 78 ГПК. Разноските се присъждат за всяка инстанция с акта на съда, с който приключва делото пред съответната инстанция – чл. 81 от ГПК.

Така за въззивната инстанция разноси се следват само на ответника по жалбата. Той обаче не е ангажирал доказателства за сторени такива, поради което не се следва произнасяне в т.см.

Държавните такси по исковете, които се отхвърлят като неоснователни, следва да останат за сметка на бюджета на съдебната власт – арг. от чл. 359 от КТ вр. чл. 83, ал. 1, т. 1 от ГПК, на осн. чл. 78, ал. 6 от ГПК.

По обжалваемостта:

Настоящото съдебно решение подлежи на касационен контрол, съобразно императивната разпоредба на чл. 280, ал. 2 от ГПК.

Водим от горното и на основание чл. 271, ал. 1 от ГПК, съдът

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА Решение № 677/07.07.2023 г., постановено по гр.д, №20231520100506/2023 по описа за 2023 г. на Районен съд – Кюстендил (КРС).

*Решението подлежи на касационно обжалване пред Върховния касационен съд на Република България, в едномесечен срок от обявяването му на **03.10.2023 г.***

Препис от решението ДА СЕ ВРЪЧИ на страните (по общите указания на чл. 7, ал. 2 ГПК).

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____